

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1894

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

« Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν »

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΤΟΜΟΣ 1ος

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

1894

Μήτερούλα	Σελίς 283	120, 128, 136, 144, 151, 159, 167,	Σελίς
Μικρός (ὁ) καμηλοπλάτης	134, 139	175, 183, 192, 199, 207, 215, 223,	
Μικρός (ὁ) Κόρης 5, 13, 21, 29, 38, 45, 53, 61, 69		231, 239, 247, 255, 263, 271, 279,	287
Μολυβδοκάνδυλα (τά)	68	Πόλις (ἡ) τῶν παιδικῶν παιγνιδίων, 67, 77,	
Μούκιος (ὁ) Σκαϊβόλας	70	85, 93, 101,	110
Μπαρμπά-Μιχαήλ (ὁ)	141	Πεντικὸς καὶ βάτραχος	55
Μύρμηξ (ὁ) καὶ ὁ Ταμερλάνος	55	Πριγκήπισσα Ροζάλβα (ἡ) 1, 9, 17, 25, 33,	
Νομάδες ποιμένες	108	41, 49, 57, 65, 73, 81, 89,	
Πέρξης (ὁ) καὶ οἱ ψευδεῖς ἀδάμαντες	123	97, 105, 114, 121, 129, 137, 145	153
Οἰκονομία	302	Ρόδον (τὸ)	116
Ὅλα γαλάζια	11	Σοφὸς (ὁ) λαγῶς	87
Ὀλίγον ἀπ' ὅλα	7, 15, 23	Σοφὸς (ὁ) καὶ ἡ μικρὰ κόρη	111
[Ἀγαθὴ γραία, 7.—Ἀλεκτοροφωνία, 23.—		Σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν του	155
Ἄτυχημα ὄχληρῶ, 23.—Γῆ (ἡ) ἀπὸ τὰ		Συμβουλή γραίας μελίσης	108
ἄστρα, 15.—Ἐξάλειψις κηλίδων ἐξ ἐλαίου,		Σωκράτης	172
15.—Καταστροφή ποντικῶν, 7.—Κόρακες		Τὴ δὲν ἀγαπᾷ ἡ θεία Σοφία	158
(οἱ) ἐν Ἰαπωνίᾳ, 15.—Μικρὸν πείραμα, 23.		Τιμωρημένοι (οἱ) (Διάλογος)	75
—Ὅρατοὶ ἀστέρες, 23.—Σοφὰ λόγια, 7,		Τὴ νὰ γράψω;	36
15, 23.—Σοφία μανδάρινου, 15].		Τὴ σημαίνει κεφάλαιον	22
Ὄνειρα (τὸ) τοῦ μικροῦ Σταθῆ (Μονόλογος), 179		Τὸ εἶπε ὁ μπαμπᾶς	203
Παθήματα (τά) τοῦ Γιαννάκη Σωππάρ, 169, 177,		Τρίδυμοι (αἱ) βασιλοπούλαι, ...	259, 269,
185, 193, 201, 209, 217, 225, 233, 241,		Τρόπος (ὁ) τοῦ δίδειν	246
249, 257, 265, 273, 281, 239, 297, 305, 312		Τρύγος (ὁ) τοῦ Σταυράκη	281
Παιδικὸν πνεῦμα, 8, 15, 23, 31, 39, 47,		Τυφλὸς (ὁ) ἵππος	71
55, 61, 71, 79, 87, 95, 104, 111,		Υἱὸς (ὁ) τοῦ ράπτου	91
120, 135, 151, 159, 167, 175,		Υπεδήματα (τά) καὶ τὰ δύο ταλλῆρα	87
183, 191, 199, 206, 215, 223, 230,		Φάντασμα (τὸ)	20
238, 247, 254, 263, 271, 279, 287		Φιλανθρωπία	31
Παιδοφάγος (ὁ)	157	Φιλάνθρωπον (τὸ) κυνάριον	174
Προαγγέλιμα συμπεριφοράς	287	Φοινῆξ (ὁ)	205
Πυρρὸς (Ἰωάννης)	92	Φῶς (τὸ)	102
Μικρὸς (ὁ) καὶ ὁ κάποιος	143	Χαρθούρης (Μαρίνος)	43
Μικρὸν μαθητή	133	Χάρτινον (τὸ) κλειδίον (Κωμωδία)	19, 20
Μακκούντιον (τὸ) τῶν παιδικῶν παιγνιδίων	19, 124	Χρῆσις (ἡ) τοῦ καπνοῦ	22
Μακρομνην εὐταξία	79	Χρυσὸς (ὁ)	22
Μαμαρικαὶ ἀσκήσεις 3, 10, 24, 32, 40, 48,		Χωρὶς κεφάλι	270
50, 64		Ὁρολόγιον (τὸ) πηγαίνει ἔμπρῳς	162

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀθηνὴ χαρὰ	Σελίς 20	Νανούρισμα	Σελίς
Ἄσκη (τὸ) του χειμῶνα	3	Περίδολι μου (τὸ)	168
Ποσειδά (τά)	44	Πλούσια καὶ πτωχὰ	30
Ποσειδάριος (ὁ)	132	Πρὸ τοῦ ὕπνου	301
Ποσειδάριος	165	Ἐστὴν μητέρα μου	31
Ποσειδάριος (τὸ) μετὰ τὰ πτερά	315	Χελώνη καὶ σαύρα	16

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 120 εἰκονογραφίας

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστειμένον ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς πηγαίον εἰς τὴν χάριν ἡμῶν δημοσίας καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμένης Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δωροῦ.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—1 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Φεβρουαρίου 1894 Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 1

Ἡ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΗΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΓΙΕΡ

Α' — ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Διὰ δεκάτην ἰσως φοράν, ἀπὸ ἡμισείας ὥρας, ἡ οὐλό-
θρηξ κεφαλὴ μιᾶς μαύρης ἐπρόβαλον ἐξ ἡμιανοίκτου θύρας
ὕπὸ τὸ ζωρὸν φῶς, τὸ ὅποιον διέσχεν ὁ λαμπτήρ-
του ἀντιθαλάμου. Ἐπὶ στιγμὴν ἔτεινε τὸ οὖς καὶ κατόπιν,
οὐδὲν ἀκούουσα, ἔκλειε τὸ θυρόφυλλον καὶ ἀπεσύρετο εἰς
τὸ ἱματιοφυλάκιον, τὴν συνήθη τῆς κατοικίας, διὰ νὰ
ἐξέλθῃ μετ' ὀλίγον μετ' φυσιογνωμίαν προδίδουσαν ζωρο-
τέραν ὀλονὲν ἀνησυχίαν.

«Θεὲ μου! πῶς ἀργοὺν οὗτοι οἱ γίατροί!» εἶπεν ἐπὶ
τέλους ἀπελπίς, πίπτουσα ἐφ' ἑνὸς θρόνου.

Ἀνηγέρθη, ὡς δι' ἐλατηρίου κινήθησα, ὅταν ἀντή-
χησαν βήματα ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ προθαλάμου. Τρεῖς
κύριοι, σοβαροὶ τὸ ἦθος, ἐφάνησαν, προπεμπόμενοι ὑπὸ
τοῦ οἰκοδεσπότου. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἔλεγεν: «Οἱ συν-
ἄδελφοί μου καὶ ἐγώ, εἰμποροῦμεν, κύριε, νὰ ἐγγυηθῶμεν
περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐγχειρήσεως. Εἶνε ὁμῶς ἀπα-
ραίτητον, ἡ δεσποινὶς θυγάτηρ σας νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον
ἡσυχίαν. Ἐχει ἀνάγκη μεγάλης προσοχῆς, ἀλλως εἰμ-
πορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ καμμίαν ἐγκεφαλικὴν ἀσθένειαν.»

Ἐχαιρέτισε κατόπιν μετὰ ψυχρᾶς ἀξιοπροσεχίας καὶ
ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἐξηφανίσθη εἰς
τὴν κλίμακα.

Ὁ κύριος Μορδάς, ἀφ' οὗ τοὺς συνώδευσεν, ἐπέστρεψε
τόσον ἀποτόμως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἰκῆματος, ὥστε
ἡ μαύρη δὲν ἔλαθε καιρὸν νὰ ἐκστομίση τὴν ἐρώτησιν
ἡ ὅποια εἶχε φθάσῃ μέχρι τῶν παχέων ἡμιανοίκτων χει-
λέων τῆς.

«Τίποτε δὲν κατάλαβα!» εἶπε κατόπιν. «Αὐτοὶ οἱ
λευκοὶ τῶν Παρισίων ἠμιλοῦν τόσῳ ἄσχημα. Ἡ μικρὰ
δεσποινὶς Εὐτυχία θὰ μείνῃ λοιπὸν γιὰ πάντα τυφλή;»

Κροῦσις κἀδωνος διέκοψε τὰς σκέψεις τῆς καὶ τὴν
ἔκαμε νὰ τρέξῃ πλησίον τῆς κυρίας τῆς, πρᾶγμα ἄλλως
τε, τὸ ὅποσον πολὺ ἐπεθύμηται. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἠμπό-
ρασε νὰ μάθῃ ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκέψεως τῶν
ιατρῶν, διότι ἡ Κυρία Μορδάς ἦτο ἡμιλυπθῆτος καὶ
ἔπρεπε πρῶτα νὰ τὴν περιποιηθῇ, νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὸ
κρεβάτι νὰ τὴν κοιμήσῃ, πρᾶγμα τὸ ὅποσον ἡ πιστὴ ὑπη-
ρέτρια ἔκαμεν κατὰ μέσον ὄρον τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε
φορὰς κατ' ἔτος, διότι ἡ παραμικρὰ συγκίνησις κατέβαλλε τὴν
κυρίαν τῆς. Ἡ νεαρὰ γυνὴ, τὴν ὅποιαν ἡ ἀφωσιωμένη ὑπη-
ρέτρια ἐξήπλωσεν ἤδη εἰς τὴν κλίνην τῆς, δὲν ἤξευρε παρά
νὰ συμμαζεύεται ἐφ' ἡ αἰσθητικῆ ἀνακία, τὸ φυτὸν τὸ λεγό-
μενον μὴ μου ἀπτοῦ, ἅμα τῇ ἐλαχίστῃ διαπαράξῃ. Εἶνε
κρεβλῆ, ἀγαθὴ καὶ ὠραία, γνωρίζουσα νὰ λέγῃ χαριτωμένα

Ἐστηρίκει τὴν κεφαλὴν τῆς παρὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ κορασίου (Σελ. 2, στίλ. α')

πράγματα μετὰ τὴν ἰδιορρυθμὸν ξενικὴν προφοράν τῆς. Ἄλλ' ἂν
καὶ τριακονταπενταετίς, εἶχε μείνῃ παιδίον, μετὰ αὐτῆς τῆς ἡλι-
κίας τὰς ζωηρὰς ἐντυπώσεις καὶ τὴν ταχεῖαν λήθη.

Ἐν τούτοις αἱ δοκιμασίαι, αἱ ὅποσαι ὠρμάζουσαν τὴν ψυχὴν
δὲν τῇ ἐλαίψαν. Εἰκοσαετίς ἔμεινε χήρα μ' ἓν μικρὸν παιδίον,
ἐνὸς ἔτους μόλις. Μετὰ τέσσαρα ἔτη, νυμφευθεῖσα τὸν κ. Μορ-
δάς, ἀπέκτησε θυγατέρα, τὴν ὅποιαν ἐν τῇ κρητικῇ τῆς φαν-

φίλης μου της Μάρθας, τα παιγνίδια μας, τας διασκεδάσεις μας, θα με πάρη για καμμάκι άμυαλη. Να της γράψω για τα μαθήματά μου, εκείνη με νομίζει μικρό κοριτσάκι ακόμα και δεν θα το πιστέψη. Να της τα γράψω πάλι όλα αυτά, θα με υποθέση μία φλύαρη και τίποτε άλλο.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ [Σοβαράς]. — Την φαντάζεσαι λοιπόν πολύ αυστηρά την νονάν σου; διατί δεν θα ήτον άξια να έννοση την ηλικίαν σου και τον χαρακτήρά σου, μικρά μου;

ΕΛΕΝΗ [Άρχιανούσα]. — Δεν ξεύρω, κυρία! Οι ηλικιωμένοι...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ. — Μήπως είνε γρηά ή νονά σου λοιπόν;

ΕΛΕΝΗ [Εκκλητικός]. — Πρέπει να είνε, αφού είνε θεία μου. Η θείες είνε πάντα ηλικιωμένες, κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ. — Για πές μου πώς την φαντάζεσαι την νονά σου!

ΕΛΕΝΗ. — Την νονά μου; Μιά γρηά, μικροκαμωμένη, με γλυκό ύφος, θα περιπατή ακουμπισμένη 'ς τὸ μπαστούνι της και θα βήχη κάποτε. Το φόρεμά της θα είνε μεταξωτή στοφα με άραία λουλούδια και γιρλάντες. Θα 'μιλή με σοβαρές χειρονομίες, και κάθε της συμβουλή θ' αρχίση: 'Σ τον καιρό μου, παιδάκι μου...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ. — Αν την έγγραφα την εικόνα αυτήν και την έστειλα της Κυρίας Λεπτάκη;

[Πέρνει την πένα].

ΕΛΕΝΗ. — Κυρία! σās παρακαλώ. Σās βεβαίωδ δεν την φαντάζομαι έτσι πάντοτε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ [Γράφουσα]. — Γρηούλα α! και με βήχη κάποτε α!;

ΕΛΕΝΗ [Σύρουσα αυτήν από την χειρίδα]. — Μα όχι! όχι! 'Σ τον ύπνο μου προχθές την είδα διαφορετικά.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ [Εκαλοουούσα]. — Με τὸ μεταξωτὸ φόρεμα, με τās συμβουλās της. Η νονά σου δεν πρέπει να είνε πολὺ εὐχάριστη.

ΕΛΕΝΗ. — Μα όχι, σās είπα, την άλλην φοράν 'ς τον ύπνο μου την είδα νέαν. Με πρόσωπον εὐμορφον, έξυπνον, 'ς τὸ στήθος της είχε ένα μπουκετάκι από τὰ άραιότερα άνθη.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ. — Αλήθεια;

ΕΛΕΝΗ. — Σās βεβαίωδ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ. — Διαφορετικά δεν την είδες ποτέ; Για θυμήσου. Έμένα μ' άρέσει ή πρώτη εικόνη και να την κηλά, έτοιμη, καλογραμμένη επάνω 'ς τὸ χαρτί. Τί άσχημη γρηά που θάνε!

ΕΛΕΝΗ [Ζητούσα να ανάλαβη τὸ χαρτίον]. — Ω, Κυρία!... [Ακούονται βήματα εἰς τὸ

πλαγίον δωμάτιον]. Η μαμά! και τὸ γράμμα μου οὔτε τ' άρχισα άκούη!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ. — Τι να το κάμης; Τὸ χαρτί αυτό είνε καλλίτερο από τὸ γράμμα, γιατί έκαμε την νονά σου να έλθη. Φίλησέ την λοιπόν και εἰπέ μου ποία από τās δύο σου εικόνας μου δμοιάζει!

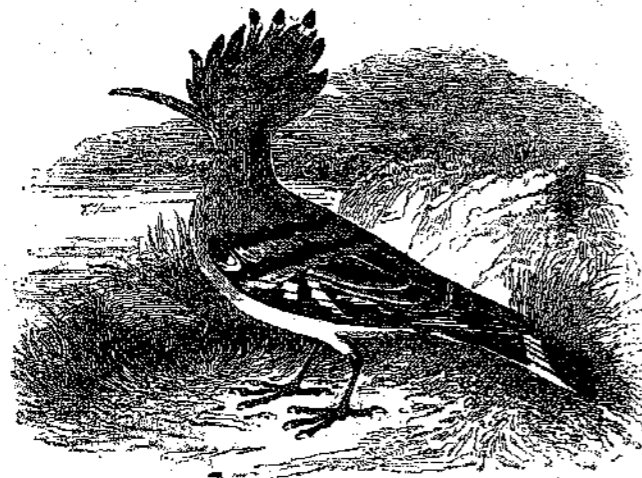
[Μίσησις]

ΦΑΚ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ
ΟΙ ΕΠΙΟΥ

Κύριε!

Είμαι ένα πουλί περιέργον, μεγάλον 'σαν κόσσυφος. Τὸ κεφάλι μου, ὁ λαιμός και τὸ στήθος έχουν τὸ χρώμα της γῆς. Η κοιλία μου είνε λευκή με γραμμās μαύρας, αἱ πτέρυγες μαύραι με

Ο "Εποψ.

σειράς λευκάς και ή ούρά μαύρη με μίαν λευκήν ταινίαν.

Όπως οἱ φιττακοὶ κακαδοὶ έχω κ' εγὼ λοφίον, τὸ ὅποιον ἀναπτύσσεται ή συστελλεται ὡς ριπίδιον, ἀναλόγως τῶν σκέψεων, αἱ ὁποἶαι περιστρέφονται εἰς τὴν κεφαλήν μου. Τὸ λοφίον αυτό συνίσταται από διπλήν σειρὰν πτερῶν πορτοκαλοχρῶν περατουμένων εἰς μελανήν σιγήμην. Αἰχμάλωτος ὅταν εἶμαι θέλω τούς κυρίους μου με τὰ φανταστικά ἄλματά μου και τὸ γλυκὺ ὡς φίθυρος πεύκης κελώδημά μου και τὴν οικειότητα.

Ελεύθερος, τρέφομαι με έντομα τὰ ὁποἶα άγρεύω ἐπὶ τῶν δένδρων. Τὸ καλοκαίρι ταξιδεύω εἰς τὴν Εὐρώπην και τὸν χειμῶνα πάλιν περνῶ τὸν καιρόν μου εἰς τὴν Ἀφρικήν. Τὸ περιέργον πτέρωμά μου μοι ἔδωκε θέσιν εἰς τὴν μυθολογίαν.

Ο Τηρέυς, βασιλεὺς της Θράκης, ἦτο υἱὸς τοῦ Ἄρεος και σύζυγος της Πρόκνης, ἀθηναίας βασιλόποιδος, γαμβρός της Φιλομήλας και πατήρ τοῦ μικροῦ Ἴτυος. Μίαν ἡμέραν ὁ Τηρέυς και

ή Φιλομήλα ἐμάλωσαν διὰ μηδαμινήν αἰτίαν. Η Πρόκνη ὑπερησπίσθη τὴν ἀδελφήν της. Η έρις ἐκορυφώθη, και τὸ ἀποτέλεσμα ἦτον ὅτι ή Φιλομήλα έχασε τὴν γλιῶσαν της και ὁ Ἴτυς ἐφρονέθη.

Οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν τὰ τέσσαρα μέλη της οικογενείας αὐτῆς εἰς πτηνά, και ὁ μὲν Ἴτυς εἶνε φαιανός, ή Πρόκνη χελιδών, ή Φιλομήλα ἀηδὼν και ὁ Τηρέυς ἐποψ.

Τὸν μῦθον αὐτὸν διηγῆθησαν με πολλὰς λεπτομερείας ὁ Ἄνακρέων, ὁ Ἀπολλόδωρος και ὁ Ὀβίδιος, ὁ δὲ Σοφοκλῆς συνέθεσεν ἐπὶ της βάσεως ταύτης μίαν τραγωδίαν. Τέλος ὁ Ἐποψ-Τηρέυς εἶνε τὸ κύριον πρόσωπον εἰς τὴν κωμῶδιαν τοῦ Ἀριστοφάνους αἱ Ὀρνείες.

Μοι φαίνεται ὅτι δεν θα δυσαρεστηθῆτε αν ακούσετε και πληροφορίας περὶ τῶν συγγραφέων τῶν ὁποἶους σās ἀπριθμῶσα ἤδη.

Ο Ἄνακρέων ἦτο λυρικὸς ποιητῆς της Ἑλλάδος ἀπέθανε πηγείς ἐκ καταπόσεως ράγας σταφυλῆς.

Ο Ἀπολλόδωρος ἦτο ἑλλην γραμματικός, ὁ ὅποιος συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν θεῶν. Ο Ὀβίδιος ἦτο λατίνος ποιητῆς ἐγκαταλείψας ὀνομαστά συγγράμματα. Ο Σοφοκλῆς γεννηθεὶς τῷ 495 π. Χ. εἰς ἓν προάστειον τῶν Ἀθηνῶν, συνέγραψεν ἑκατὸν τριάκοντα τραγωδίας. Ο δὲ Ἀριστοφάνης ἔκαμε 54 κωμῶδιās, ἀλλὰ μόνον αἱ ένδεκα διεσώθησαν.

Από τὴν Ἑλλάδα ἄς μεταβῶμεν εἰς τὴν Ἀραβίαν.

Μία ἀρχαία ἀνατολική παράδοσις λέγει ὅτι ἐγὼ εἶδ' ἐποψ, ἦμουν ὁ ταχυδρόμος τῶν πνευμάτων.

Έκαμνα δηλαδή ὁ τι εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ὀλυμπον ὁ Ἑρμῆς. Η Βαλκίς, ή βασίλισσα τῶν Σαβῶ, ή ὁποἶα ἐπεσκέθη τὸν Σολομῶντα, (συνεννοεῖτο με τὰ ἄόρατα πνεύματα μέσον ἑνὸς ἔποπος, ὁ ὁποῖός πάντοτε τὴν ἠκολούθει.

Ας ἔλθωμεν τώρα και εἰς τὴν Γαλιλίαν. Τὸν μεσαιῶνα ἐπίστευον ὅτι με τὸ να μας βλέπη κανεὶς μόνον ἐπαχύνετο, ὅτι ὁ φέρων τούς ὀφθαλμούς μας εἰς τὴν ζώνην του, συνεφελιστό με τούς ἔχθρους του, και ὅτι οἱ ἔμποροι δεν ἠδύναντο να ἀπατήσουν τὸν ἀγοραστῆν, ὅστις είχε κεφαλήν ἔποπος εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Εἰς τὸ ὄνομά μου ἔδωκαν γέννησιν αἱ κραυγαὶ της χαρῆς τās ὁποἶας ἐκπέμπω ὅταν εἶμαι εὐδιάθετος. «Ἐπ! Ἐπ!»

Με τās αὐτās κραυγās σās χαιρετῶ και τώρα και ὑποσημαίζομαι εὐσεβάτως.

Ἐποψ.

Διὰ τὸ πιστὸν της ἀντιγραφῆς
ΦΙΛΟΖΟΙΟΥΣ

ΜΑΖΕΠΠΑΣ

[ΔΙΑ ΤΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μιά φορά ἦτον ἓνας πλούσιος πολωνός πού τον ἔλεγαν... δεν θυμῶμαι πλέον πῶς.

Εἶχε και ἓνα ὑπηρέτην πού τον ἔλεγαν Μαζέππαν.

Ο Μαζέππας μίαν ἡμέραν ἔκαμε ἓνα μεγάλο σφάλμα και ὁ κύριός του, διὰ να τον τιμωρήση, τὸν ἔδεσεν επάνω εἰς ἓνα ἄλογο ἀνήμερο, τὸ ὅποιον αφού ἐπέρασε ἐρήμους και ποταμούς, τὸν ἔφερον ὕστερον από πολλὰς ἡμέρας και νύκτας, τρέχον ὡς ἀφηνιασμένον, εἰς ἓνα τόπον ἄγριον, ὀνομαζόμενον Οὐκρανίαν.

Ο κύριος αὐτός ἦτο πολὺ κακός, καθὼς βλέπετε.

Η Οὐκρανία κατφεῖτο από τούς Κοζάκους, οἱ ὁποἶοι ἔκαμαν τὸν Μαζέππαν βασιλέα των.

Ἦτον μία φορά μία μικρὴ κόρη ή ὁποἶα ὀνομάζετο Ἐλένη

Εἶχε ἓνα μικρὸ κουκλάκι ἰαπωνέζικο πού τῷλεγαν Μι-Κὸ και της το εἶχαν φέρη από τὴν Ἰαπωνίαν.

Ο Μι-Κὸ μίαν ἡμέραν ἐμελάνωσε τὴν μεταξωτὴν ποδιά του (εἰς τούτο ἔπταιε, πιστεύσατέ με, ή μικρά του

της. Λεπτοκαμωμένος και εὐκαμπτος, εἶχεν ἓνα μικρὸ χαριτωμένο προσωπάκι παρόμοιον με ἄνθος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του, πολὺ μεγάλοι ὀφθαλμοί, και ή πλουσία του κόμη τοῦ ἔδιδεν ἔκφρασιν τινὰ εὐφυῶ.

Τὸν ἐφύλαττον και τον ἐπρόσεχον ὅλοι ὡς εὐθραυστον κομφοτέγγημα ἐκ πορσελάνης, τὸ ὅποιον θα ἠδύνατο να καταστραφῆ και αν ἀκόμη το ἠγγίζε κανεὶς μόνον διὰ τοῦ δακτύλου. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων του δεν του ἔμενε πλέον παρὰ ή μάμμη του και ὁ θεός του ὅπως φροντίζουν περὶ σῦτοῦ, και οἱ δύο ὁμοί ἦσαν ἄσθενεῖς, ἐκτός δὲ τοῦ του ὁ θεός του ἦτο και ἱερέυς. Ἐξων ὅλοι εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ Ἀδριγιῶν εἰς ἀπόλυτον μόνωσιν, ἔνεκεν δὲ τούτου ή ζωὴ τοῦ μικροῦ κόμητος μέχρι τούδε δεν ὑπῆρξε ὁποἶα και ή συνήθης ζωὴ τῶν λοιπῶν παιδιῶν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

Ἦτο πραγματικῶς πολὺ μικρός εἰς τὸ ἀνάστημα και τὴν ηλικίαν ὁ μικρός Κόμης, ἀλλ' ἦτο ὁμοί σημαντικὸν πρόσωπον, πολὺ μεγάλον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιουσίαν και τὴν κοινωνικὴν του θέσιν.

Μάλιστα εἶχε παρέλθῃ ἓν ἔτος ἀφ'αὐτοῦ εἶχε χάσῃ τὸν πατέρα του και ἔξ μηνῶν ἀφ'αὐτοῦ και ή μητῆρ του εἶχεν ἀποθάνῃ.

Ο μικρός Κόμης ὀνομάζετο Οὐμβέρτος Οὐγὸς Ἀλοῖσιος Βωδσερ, ἦτο δὲ κόμης τοῦ Λαντρισεῖ και τοῦ Ἀδριγιῶν οἱ φίλοι του ὁμοί και ή μάμμη του και ή γηραιά τροφός του τὸν ἐκάλούν ἄπλως Βερτίγον.

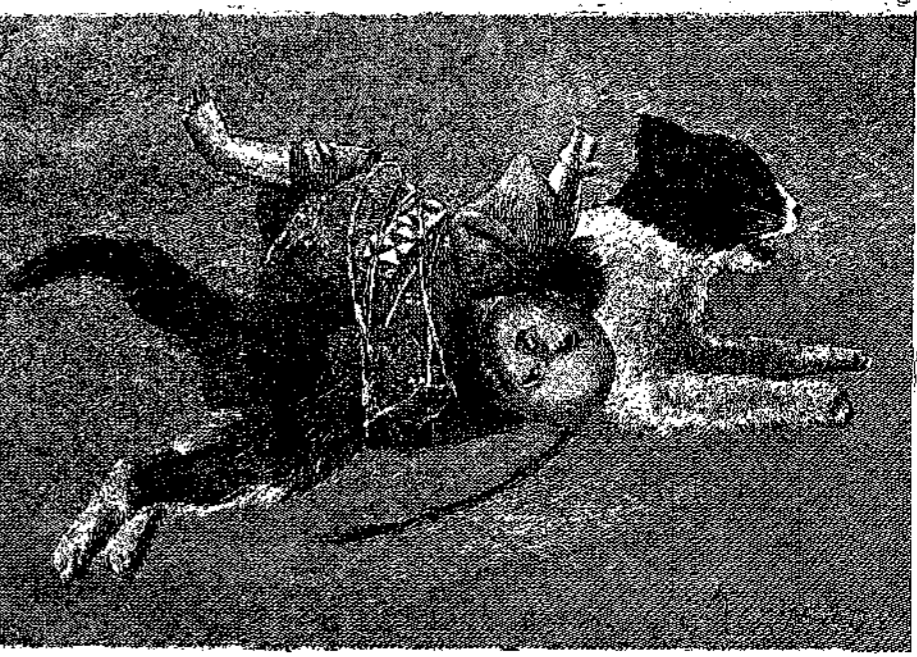
Τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποἶαν τοῦ συνέβη ή περιπέτεια τὴν ὁποἶαν θα σας διηγῆθῶ ἦτο πολὺ μικρός, μόλις ὀκταέ-

κυρία) και ή Ἐλένη, διὰ να τον τιμωρήση, τὸν ἔδεσε επάνω εἰς τὴν ράχην της γάτας της, ή ὁποἶα μανιώδης ἤρχισε να τρέχη.

Αφου ἐπέρασε τὸν κῆπον, ἐπήδησε τὸν φράκτην και ἔτρεχεν, ἔτρεχεν εἰς τούς κάμπους, ἔως ὅτου ἔφθασεν εἰς τὸ σπίτι μίās μικρῆς κόρης ὀνομαζομένης Ἄννας, ή ὁποἶα κατοικοῦσε με τὴν μάμμην της.

Η μάμμη της Ἄννας ἦτο πολὺ πτωχῆ, και δι' αὐτὸ ή Ἄννα δεν εἶχε ποτέ της, οὔτε γατάκι, οὔτε κούκλες, οὔτε παιγνίδι κανένα.

Η γάτα ἐμάντευσεν ὅτι ή

Ἦτο βεβαίως πάντοτε ἡσυχός και εὐτυχής, αφού ἔλοι τον ἠγάπων και του ἐπραγματοποιῶν ὄλας του τās ἐπιθυμίας, έντοσοῦται ὁμοί ὅλοι τον μετεχειρίζοντο, καθὼς εἶπομεν, ὡς σπάνιον ἄνθος, περικυκλοῦντες αὐτὸν με μεγάστας προφυλάξεις, ὁ δὲ μικρός Κόμης ἔστενοχωρεῖτο κάπως και ἠνοχλεῖτο ἐκ τούτου.

Η μεγάλη ὁμοί αὐτῆ προφυλάξις προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἐνῶ ἦτο πολὺ, παραπολὺ μικρός και λεπτοφυής, ἦτο μολοντούτο και ὁ μόνος ἀρχηγός της οικογενείας και ὁ τελευταίος της γενεάς του.

Η ἀρχαιοτάτη πρό αἰῶνων διαδεχομένη γενεὰ αὐτοῦ δεν εἶχε πλέον ἄλλον ἀντιπρόσωπον ἐκτός τοῦ μικροῦ Κόμητος. Ο θεός του μόνος ὑπῆρχεν ὅστις ὡς ἱερέυς δεν ἠδύνατο και αὐτός να νυμφεῖθῃ. Φαντασθῆτε λοιπόν πῶσα πράγματα ἐξηγρῶντο και πῶσα ἐλπίδες και πῶσα

Ἄννα ἦτον καλὸ κορίτσι, και κουρασμένη καθὼς ἦτο από τὸ φορτίον και τὸν δρόμον, ἤλθε να τριφθῆ επάνω της ὅταν ή Ἄννα της ἐφώναζε «Ψι—ψι!»

Η Ἄννα ἔλυσε τὸ κουκλάκι, ἐχάιδευσε τὴ γάτα, της ἔδωσε να φάγη και ἔγιναν φίλοι.

Δεν ἤθελε πλέον να γυρίση πίσω εἰς τὴν Ἐλένην, και ἔτσι ή Ἄννα ἀπέκτησε και γάτα και κούκλα.

Ο Μι-Κὸ δεν ἐλυπηθῆ τὴν κυρίαν του, ὅπως και ὁ Μαζέππας δεν ἐλυπηθῆ τὸν κακὸν κύριόν του, τὸν πλούσιον ἐκεῖνον Πόλωνόν.

δνεира εκ τής μικρής λεπτής εκείνης υπάρξεως! Όμιλούντες πάντοτε και φροντίζοντες οι άλλοι περί αυτού, τον κατέστησαν άνικανον να φυλάττη και να περιποιηται μόνος του τον εαυτόν του. Έγώσφ έμεγάλωνε καθίστατο νευρικός και μελαγχολικός, ήρεθίζετο δέ και έστενοχωρείτο πολύ έπειδή δεν του επέτρεπον ποτέ να κάμνη και αυτός ό τι όλα τα παιδιά τής ηλικίας του κάμνουν έξ ενστίκτου σχεδόν. Ήτο πολύ γενναίος εκ φύσεως ο μικρός Κόμης, διά των συνεχών όμως προφυλάξεων τον κατέστησαν δειλόν και αιδήμονα. Ως δέ ήτο και κάπως σκεπτικώς εκ φύσεως, διά τής μονώσεως και τής απομακρύνσεως από άλλων συνομηλίκων του τον κατέστησαν σοβαρόν, εκτάκτως σοβαρόν διά την ηλικίαν του.

Η έπαυλις του Άθιγιών εκειτο εις τό μέσον μεγάλου δάσους και εκ των ύψηλών παραθύρων τής έβλεπέ τις μικράν παρακειμένην λίμνην ως και τά περίξ βουνά. Η τοποθεσία ήτο μαγική και ήκούετο πάντοτε από μακράν ο ψιθυρος ο ευχάριστος των κυμάτων του Άτλαντικού.

Ός μόνον σύντροφον ο μικρός Κόμης είχε τον σκύλον του Ρούλφ και τους φανταστικούς ήρωας των δημοδών άσμάτων, τά οποία ή τροφός του τώ είχε μάθη πλησίον του λίκνου του. Οι συγγενείς του ήσαν, ως είπομεν, άσθενείς και κατά συνέπειαν μελαγχολικοί, μολοντί δέ ήθελον κάμει πΰσαν θυσίαν όπως ευχαριστήσωσι τον Βερτίνο, δεν ήγνούον όμως ότι ο θύριος και οι γέλωτες, αι διασκεδάσεις και τά παιγνίδια, είνε πράγματα άνευ των οποίων ή ζωή ενός παιδιού καθίσταται νεκρά και μονότονος, όπως ή ζωή πτηνού φυλακισμένου εις τον στενόν κλωδόν του. Άλλά και ο Βερτίνος δεν ήγνούε τό τοιοϋτον. Έσπούδαζεν υπό την επίβλεψιν του παιδαγωγού του Φίλιππου, γέροντος με καρδίαν ευγενή και πολύ πνεύμα. Ήτο κακομαθημένος και χαλδωμένος υπό τής γηραιάς τροφού του Δεδύρρας. Έφερε τά καλλίτερα φορέματα του κόσμου, στολισμένα με βελούδα πάντοτε και με υφάσματα πολυτελή. Όσον δέ διά παιγνίδια, αυτά του ήρχοντο άπ' ευθείας εκ Παρισίων, περιεργάτατα όλα και πλουσιώτατα: στρατιώται με τά όπλα των οι οποιοι εκίνουν ρυθμικώς τας χείρας, χωρικοί οι οποιοι εγύρευον και έπαίζον αυλόν, ζώα τά οποία εκάμνον ό τι κάμνουν και τά άληθινά ζώα, καράβια κομψά, δάση δλόκληρα και κάθε άλλου είδους θαυμάσια κομφοτεχνημένα παιγνίδια. Άλλά σύντροφον κανένα δεν είχε, και δεν ήτο δι' αυτόν θλιβερώτερον πράγμα παρά να παίζη μόνος και έρημος. Η Δεδύρρα έκαμνε ό τι ήτο δυνατόν διά να τον διασκεδάξη, αλλά δεν ήτον παιδίον δυστυχώς ή Δεδύρρα

με τά εξήκοντα εξ έτη της και με τους ρευματισμούς της, οι οποιοι δεν την άφιναν να κινήθη.

— Διατί δεν παίζεις συχνότερα, διατί δεν τρέχεις, δεν περιπατείς; τον ήρώτα ο Φίλιππος ο παιδαγωγός του.

— Δεν έχω κανένα να παίζω μαζί, απήντα περίλυπος ο ταλαίπωρος μικρός Κόμης.

Τώντι κανένα δεν είχε με τον οποίον να δύναται να παίζη και ούτε εσκέπτετο κανείς περί τούτου. Τον ήγάπων πολύ, τον περιέβαλλον με περιποιήσεις και με πολυτέλειαν, έδεικνύοντο επεικειές προς αυτόν και του έφερον άφθονα τά δώρα και τά παιγνίδια. Έκατομύβρια άπεταμίευον δι' αυτόν, και κτήματα άπέραντα θά του άνήκον όταν θά έμεγάλωνε. Κανείς δεν έφαντάζετο ποτέ ότι ήδύνατο ο μικρός Κόμης να μνη είνε τό ευτυχέστερον παιδίον του κόσμου!

— Διατί με όνομάζεις μωλόρδον, ήρώτησε μίαν ήμέραν.

— Έπειδή είσαι μωλόρδος, του απήντησεν ή Δεδύρρα.

Έννοείται ότι ή απάντησις αυτή δεν ικανοποίησε διόλου τον μικρόν Κόμητα.

Απήύθυσε την αυτήν έρώτησιν και εις τόν παιδαγωγόν του Φίλιππον.

— Αυτός είνε ο τίτλος σου, αγαπητό μου παιδί, μία υποχρέωσις ή οποία σου επιβάλλει να κρατήσης την θέσιν σου άμειμπτον και ακηλίδωτον.

Επί τέλους ο κόμης έγινε τοσοϋτον ισχυρός και άσθενικός, ώστε ο ιατρός, όστις τον έπεσκέσθη διώρισεν άλλαγήν άερος και εσύστησε μέρος τή μεσημβρινόν και παραθαλάσσιον. Έπρεπε συγγρόνως, κατά την παραγγελίαν του ιατρού, να διακόψη τας σπουδάς του. Η λεπτομέρεια αυτή τής ιατρικής συμβουλής έλύπησε πολύ τον κύριον Φίλιππον, διότι ήδη ο Βερτίνος εξήγει άπροσκόπως τον Τίτον Λίβιον και ήρχιζε να έννοη τον Ξενοφόντα ήμασεν ή καρδιά του γηραιού ευγενούς επί τή ιδέα ότι ο μαθητής του θά εγκατέλειπε τας σπουδάς του και ότι τά σχέδια, τά οποία είχαν όνειρευθη μετά του θείου του Βερτίνου και κατά τά οποία ο μικρός Κόμης θά έγινετο σοφός, έμμενον του λοιπού άπραγματοποίητα. Το παιδίον ήγάπα και αυτό βεβαίως τας σπουδάς του, άλλ' έπροτίμα μάλλον να ίδη πώς αναπτύσσονται τά φυτά και διατί πετούν τά πτηνά και πώς κάμνουν αι μέλισσαι τό μέλι. Τας περιεργείας αυτές του παιδιού δεν ένεθάρρυνον πολύ οι περι αυτών, φυσικήν δέ ιστορίαν απέφευγον να τον διδάσκουν, διότι ένδύμιζον ότι τοϋτο θά άπέτρεπε τό παιδίον από σοβαρότερας μελέτας.

Ο μικρός Κόμης λοιπόν μεταφέρθη εις μεσημβρινόν τι μέρος, συνοδευόμενος υπό τής μάμμης του και τής τροφού και

του ιατρού του. Έννοείται ότι και ο σκύλος του Ρούλφ καθώς και ο Άτρέμηςτος, τό μικρόν άλογόν του, άπέτελουν άναπόφευκτα μέλη τής συνοδείας. Το ταξείδιόν των μέχρι τής νήσου Γούκλ εκάμνον εντός μικρής θαλαμηγού, ή οποία έπερίμενεν άνυπομόνως την έποχήν κατά την οποίαν ο Βερτίνος θά έμεγάλωνε και θά εξηκολούθει τά ταξείδια, τά οποία τόσον άλλοτε έμάγευον τον πατέρα του. Ο μικρός Κόμης διεσκέδαζε πολύ καθήμενος επί του καταστρώματος και κουράζων αιώνίως τούς περι αυτόν με τας άπελείς έρωτήσεις του.

— Τι είνε τά ψάρια, Δεδύρρα; ήρώτα την τροφόν του.

— Τά ψάρια είνε άσχημα πλάσματα γλιστερά, τά οποία μόνον μαγειρευμένα είνε καλά.

Η δέ μάμμη του τώ έλεγε:

— Τά ψάρια, παιδί μου, είνε πλασμένα διά να ζούν εις τό ύδωρ όπως και τά πτηνά είνε πλασμένα διά να ζούν εις τον άέρα.

[Έπεται συνέχεια]

Εκ των τής Ουϊδα

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΚΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΕΣΤΑΛΟΤΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ

Ο Ιωάννης Πεσταλότσης έγεννήθη εν Ζυρίχη τής Ελβετίας τώ 1746 και άπέθανε τώ 1827 όγδοήκοντα και ένδε έτών. Ο Πεσταλότσης είνε όχι μόνον έξοχος παιδαγωγός αλλά και έξοχος φιλόσοφος, διότι ίδρυσεν όργανοτροφεία και περιέβαλε και έδίδαζε και έμόρφωσε τά εγκαταλειμμένα παιδιά, τά όρφανά και τά άπορα. Περί του μεγάλου τούτου άνδρός, του οποίου τό όνομα πρέπει να μάθωσι και οι άναγνώσται τής «Διαπάλασεως» να προσφέρωσι μεσεθασμόν, θά γράψη προσεχώς ο κ. Άριστοτέλης Κουρτίδης. Σήμερον δημοσιεύομεν την εξής ώραιάν προς τον υιόν αυτού επιστολήν.

»Δι' όνομα του Θεού, αγαπητέ μου Ζακελή, προσέχου και εργάζου. Έσο ήσυχος, έπιμελής, φρόνιμος και εύπειθής. Λησμόνησε πάν ό τι βάνασον έχουν οι χωρικοί μας εις τά ήθη των και μάθε να φέρσας εις πΰσαν περίστασιν όπως πρέπει. Τώρα είνε ή καταλληλοτέρα ευκαιρία να μορφωθής, και αν την αφήσης να παρέλθη δεν θά επανέλθη πλέον. Άλλ' ελπίζω ότι ο Θεός δεν θά με αφήση να σε ίδω τοϋτον ώστε να λυπής δια τής απειθείας σου εκεινους εις τούς οποίους όφείλεις ευγνωμοσύνην.

Παιδί μου! σύ είσαι τό πΰν δι' έμέ επί

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Άγαθή γραΐα.

τής γής, διά σε θέλω να ζήσω, διά σε υπέφερα περισσότερο άφ' ό τι μοι επέτρεπον αι δυνάμεις μου να υποφέρω. Τώρα από σε εξαρτάται να με κάμης να αισθανθώ την μεγαλειτέραν χαράν, ή να καταστήσης την ζωήν μου άθεραπεύτως δυστυχή. Τοϋτο θά συμβή πράγματι, αν δεν προπαρασκευάζεσαι με ζήλον και έπιμονήν εις τό να γίνης καλός πολίτης, αν δεν δείξης τά αποτελέσματα τής αγαθότητος και τής επεικειείας, τας οποίας έδειξα προς σε, αν δεν γίνης καλλίτερος παρά τά παιδιά τά άνατραφέντα με άυστηρότητα πολλήν και με τον φόβον τής τιμωρίας.»

Η Διαπάλασις προτείνει εις τούς άναγνώστας αυτής τον έπόμενον διαγωνισμόν ως υποθέσασιν ότι ο Ζακελή άπαντά εις τον πατέρα του, και ως γράψωσι την επιστολήν διά τής οποίας οϋτος ύπόσχεται ότι θά είνε φιλόπρονος και φρόνιμος.

Ένα μήνα έχουσι καιρόν να γράψωσι και να μας πέμψωσι την απάντησιν οι θέλοντες να συναγωνισθώσι. Η καλλίτερα απάντησις θά δημοσιευθη εν τή «Διαπάλασει», προς δέ τον γράφοντα αυτήν θά σταλή ως βραβεϊον εν των παρ' ήμων εκδεδομένων βιβλίων.

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Τό άνδρονάκι άρχινεσε χιλίους σκοπούς ν' αλλάξη και να μας κελαϊδή γλυκό-γλυκό νανούρισμα. Κ' ή μάνα τό παιδί της 'ς την κούνια του τό βάζει και γλυκοτραγουδεί: «Κοιμήσου άγγελουδι μου, 'ς την κούνια σου κοιμήσου.»

Τόν ουρανόν κατάστειρο, τή γή σε μαύρο άπλάζι καθένας θε να 'δῃ. Ο κόσμος ξεκουράζεται κ' ή μάνα τό παιδί της 'ς την κούνια του τό βάζει και γλυκοτραγουδεί: «Κοιμήσου, άγγελουδι μου, 'ς την κούνια σου κοιμήσου.»

Και τό ποτάμι εσώπασει κάθε πουλί κουρνιάζει επάνω 'ς τό κλαδί. Η νύχτα γύρω απλώθηκε κ' ή μάνα τό παιδί της 'ς τή κούνια του τό βάζει και γλυκοτραγουδεί: «Κοιμήσου, άγγελουδι μου, 'ς την κούνια σου κοιμήσου.»

ΦΑΚ

Είς φίλος μας παρετήρησε, πρό τινων ήμερών, μίαν γηροίαν, ή οποία έστρεψε μετά κόπου τά βήματά της, αφήνης έστιαμάτης, παρεστράτησεν όλίγον τής ευθείας και διά του ποδός της έσπρωξεν εις τον δρόμον μίαν πορτοκαλόφλουδαν, ή οποία ευρίσκετο επάνω εις τό κεζοδόριον.

Η αγαθή γραΐα εκέφη ότι με την πορτοκαλόφλουδαν αυτήν είμπορούσε να γλιστρίση κανέναν γέρον, καμμία γυναίκα κρατούσα βρέφος, κανέναν εργάτη φορτωμένον και πράγματι ή πρόνοια της πιθανόν να έσωσε κανένα από πτώσιν επικίνδυνον.

Τούτο πράττουσα ή γραΐα έφρόντιζεν υπέρ των άλλων. «Αν πάντες έπραττον όμοίως εις πΰσαν περίστασιν, ποσα κακά ήδύνατον να προλαμβάνονται!

Καταστροφή ποντικών.

Άγχαλή τις εφημερίς ύποδεικνύει: «Πλούστατον μέσον προς καταστροφήν των ποντικών και λοιπών προκτικών ζώων, τά οποία είνε ή πληγή των αποθηκών και των κελλαρίων. Εις την φλόγα άερίοφωτος πλησιάζομεν βάλων σακχάρους και τον κρατούμεν έως ότου άρχισή να αναλύη. Την ήμικαιστον ταύτην σάκχαριν θέτομεν εις την ποντικοπαγίδα ή εις άλλο παρόμοιον μηχανήμα. Οι μύς άγαπώσι, φαίνεται, τό δέλεαρ τούτο, τό όποϊον διά τής τσαύτης κλύσεως καθίσταται βραστικώτατον δηλητήριο διά τον οργανισμόν των: ή φλόξ του άερίοφωτος μεταδίδει, πράγματι, εις την σακχαριν τας ιδιότητας δηλητηρίου τόσο ισχυρού ώστε, και μόνον αν έγγίση αυτήν διά τής γλώσσης του ο μύς, φοφά μετ' όλίγον.

Σοφά λόγια.

— Σημαίνει ότι έμαθε πολλά ο γνωρίζων να άκούη τούς άλλους. — Μή λέγε κατέ περί πράγματος εύλογοφανούς ότι είνε άδύνατον. — Έσο δικαίος, εάν θέλεις να σοι άποδίδουν οι άλλοι δικαιοσύνην.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ

Λύσεις των πνευματικών άσκήσεων των δημοσιευθησόμενων εν τώ φυλλάδιω τής «Διαπάλασεως» των μηνών Φεβρουαρίου, Μαρτίου, Άπριλίου και Μαΐου ε. ε.

Όροι του διαγωνισμού.

Οι μέλλοντες να συμμετάσχωσι του διαγωνισμού τούτου των λύσεων θά διαρεθώσιν εις τρεις τάξεις ανάλογως τής ηλικίας των: ήτοι εις την μικράν τάξιν, την μεσαίαν και την άνωτέραν. Εις την μικράν τάξιν υπάγονται οι μικρότεροι εκ των φίλων τής ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ, ταυτέστιν οι έχοντες ηλικίαν μέχρις ένδεκα έτών συμπληρωμένων. Η μεσαία τάξις περιλαμβάνει τούς έχοντας ηλικίαν δώδεκα έως δεκαπέντε έτών συμπληρωμένων. Και εις την άνωτέραν τάξιν υπάγονται

πάντες οι λοιποί άναγνώσται τής ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ από δεκαέξ έτών και άνω, διότι την ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΝ την διαδίδουν άπλήστως και αι μάμμαι άδελφαι και οι πάπποι των συνδρομητών μας.

Χάρη εις τήν υποδείξεισιν ταύτην, έκαστος συνδρομητής τής ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ θά διαγωνίζεται μετά συνομηλίκων του.

Έχει δέ τό δικαίωμα πΰς συνδρομητής και πΰσα συνδρομητήρια να λάβη μέρος εις τον διαγωνισμόν.

Μεταξύ των πνευματικών άσκήσεων, ως δημοσιεύομεν, υπάρχουν επίτηδες διά την μικράν τάξιν εύκολώταται πνευματικά άσκήσεις, και άλλαι πάλιν άναλόγως δυσκολώταται διά τας μεγαλειτέρας τάξεις των άναγνωστών μας.

Αι λύσεις των πνευματικών άσκήσεων έκαστου φυλλάδιου πρέπει να στέλλονται εκάίρως, ώστε να φθάσωσιν εις τό Γραφείον μας πρό τής ελήξεως τής προθεσμίας, μέχρι τής οποίας γίνονται δεκταί και ήτις σημειούται έκάστοτε υπό την επικεφαλίδα των προτεινομένων πνευματικών άσκήσεων. Αι μετά την τεταγμένην προθεσμίαν φθάνουσαι λύσεις δεν λαμβάνονται υπ' όψην.

Οι στέλλοντες λύσεις πρέπει να γράψωσιν αυτές εις χωριστόν φύλλον χάρτου, επί του οποίου τίποτε άλλο να μη είνε γεγραμμένον εκτός των λύσεων, διότι, και αν είνε γεγραμμένον άλλο τι, δεν λαμβάνεται υπ' όψην.

Αι λύσεις πρέπει να γράφονται ή μία υπό την άλλην και όχι εις την αυτήν γραμμήν, να φέρη δέ έκάστη τον αριθμόν τής πνευματικής άσκήσεως εις ήν αναφέρεται.

Επί τής επικεφαλίδος πρέπει να γράφεται ο τόπος τής διαμονής, ή χρονολογία, τό άλλθς όνομα και τό ψευδώνυμον (αν έχη) του στέλλοντος τας λύσεις, και άφεύκτως ή ηλικία του. Έάν παραλείπεται ή ηλικία, αι λύσεις δεν συμπεριλαμβάνονται εις τον διαγωνισμόν, διότι άνευ αυτής είνε άδύνατον να γνωρίζωμεν με ποίαν εκ των τριών τάξεων συναγωνίζεται ο στέλλων αυτές.

Άνομοιή των βραβείων

Πρώτον βραβεϊον θά λάβωσι τρεις εκ των διαγωνισθησόμενων, ήτοι ανά εις έξ έκάστης των τριών τάξεων, ο έχων τας περισσότερας όρθας (') λύσεις μεταξύ των άλλων συνομηλίκων του. Εις έκαστον τούτων θά δωρηθώσιν ανά τρεις διάφοροι τόμοι των παρ' ήμων εκδεδομένων βιβλίων. Προσέτι θα άπονεμηθη εις αυτούς ή τιμή τής δημοσιεύσεως τής έκδόσεως των εν τή ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβεϊον θά λάβωσιν έξ εκ των διαγωνισθησόμενων, ήτοι ανά δύο εξ έκάστης τάξεως, οι έχοντες τας περισσότερας όρθας λύσεις μετά τούς λαβόντας τό πρώτον βραβεϊον. Εις έκαστον τούτων θά δωρηθώσιν ανά δύο βιβλία εκ των παρ' ήμων εκδεδομένων.

Τρίτον βραβεϊον θά λάβωσιν έννά εκ των διαγωνισθησόμενων, ήτοι τρεις εξ έκάστης τάξεως, οι έχοντες τας περισσότερας όρθας λύσεις μετά τούς λαβόντας τό δεύτερον βραβεϊον. Εις έκαστον τούτων θά δωρηθώσιν ανά εν βιβλίον.

Εκατόν θά τύχωσι πάντες οι έχοντες όρθας λύσεις όχι όλιγοτέρας του ήμισους των λύσεων ως εύρον οι λαβόντες τό τρίτον βραβεϊον εξ έκάστης τάξεως.

Εσφίμην νωρίς θά τύχωσιν οι έχοντες όρθας λύσεις όχι όλιγοτέρας του ήμισους των λύσεων ως εύρον οι τυχόντες έπαίθου εξ έκάστης τάξεως.

Τών δε λοιπών θά δημοσιευθώσιν άπλάς τά όνόματα με τό ποσόν των λύσεων ως εύρον έκαστος.

(') Όρθαι λύσεις θεωρούνται εϊ συμμετρωσαι κατ' έλεγχήν προς τας υπό τής ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ δημοσιευθείσας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουφινοκεραλόκης κατόπιν μακρῶς πελοπορίας εἰσέρχεται κατακουρασμένος καὶ πεινῶ- λός εἰς ἕν χάνιον.

Διατάσσει νά του φέρουν φαγητόν καὶ ἔπειτα προσθέτει: «Κάμε γρήγορα, παιδί, γιατί ἂν μ' ἀφίσης ν' ἀποβάω τῆς παιγνῆς δὲν θά σοῦ το συγχωρήσω εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαύρου Κόβου.

Ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ Μπεμπέ παίχουσα μαζί του τὸν ἐτσιγρίνισεν εἰς τὴν μύσην ἐξ ἀπροσε- χίας καὶ ἔπειθ' εἶνε παιδάκι μὲ καλὴ καρδιά καὶ δὲν θέλει νά ἐπιπληρῆθῃ διὰ τοῦτο ἡ ἀδελφὴ του, λέγει, ὅταν ἡ μαμμὰ του τὸν ἤρωτησε ποῖος του ἔκαμε αὐτὴν τὴν μικρὰν κληγὴν εἰς τὴν μύτην.

— Κανείς, μαμμὰ, μόνος μου τὴν ἐδάγκασα χωρὶς νά το θέλω, ἀποκρίνεται ἡραλῶς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χρυσολίδος.

— Παῦλε, τί κάμεις πάλι; δὲν σου ἔχω ἀπαγορεύσει νά τρῆς τὰ νύχια σου, καὶ μάλιστα εἰς τὸ τραπέζι;

— Μά, ἀφοῦ μαμμὰ, τρώω καὶ ψωμί μαζί; ...

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀγ. Περστεράς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Φαντάζομαι τί χαρὲς καὶ τί πηδήματα θά κάμεις, ἀγαπητοὶ μου φίλοι καὶ φίλαι, ἀμα λάβετε τὸ πρῶτον τοῦτο φυλλάδιόν μου τῆς δευτέρας περιόδου! Ἄμ' ἐγὼ... Φαντασθῆτε τὴν χαρὰν μου ὅταν ὁ κ. Παπαδόπουλος μου εἶπε:—Διάπλασί μου, ἐτοιμάσου! θά ἀρχίσῃς πάλιν τὰς ἐπισκέψεις σου εἰς τοὺς φίλους σου· ἐτοιμάσε νέας ἱστορίας νὰ τους διηγῆθῃς, νέας εἰκόνας νὰ τους δείξῃς· ἐτοιμάσου ἀρχίσῃς πάλιν τὴν ἀλληλογραφίαν σου μαζί τους· ὁ καιρὸς πλησιάζει...

— Πλησιάζει; κησάδες εἴπετε; δέχομαι ἐγὼ ἕτελλος ἐκ χαρᾶς καὶ ὀρμήσασα νά του σφιγῶ τὴν χεῖρα ἐξ εὐγνωμοσύνης.

Ἄλλ' αὐτὸς μ' ἱσταμάτησε, λέγων: — Ἐτάσου δὲ νά τακούςῃς διακ, Διάπλασι! Τὰ φυλλάδιά σου δὲν θά ἐκδίδονται πλέον κατὰ δεκαπενθημερίαν...

— Ἄλλὰ; κατὰ μῆνα; ἡρώτησα περιλυτός. — Ὅχι, θά ἐκδίδονται καθ' ἑβδομάδα, κατὰ Σάββατον, καὶ θά ἐκδίδονται τακτικά, χωρὶς τὴν παραμικρὰν καθυστέρησιν.

Ἡ χαρὰ μου, καλῶς ἤκουσα τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, δὲν εἶχον ὄρια· δὲν ἐκρατήθηκα πλέον, ὄρμησα καὶ τὸν ἐνηγκαλίστην, καὶ διὰ θερμοῦ φιλήματος εἰς τὰς χεῖράς του ἐεδήλωσα τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν ἀπόφασιν τὴν ὅσῃαν ἔλαθε.

Τώρα, ἀγαπητοὶ μου φίλοι καὶ φίλαι, εἶμαι πολὺ παραπολύ εὐχαριστημένη, διότι τὸ θυμὸν μου καὶ τὸ θυμὸν σας νά σας ἐπισκέπταμαι καθ' ἑβδομάδα ἐπιπληρώθῃ. Καὶ σεις, δὲν εἶνε ἀλλῆδες ὅτι εἴθε κατευχαστημένοι; Ὅθ' ἴδῃτε πῶσα ἔχω νά σας εἶπω καὶ πόσον θά σας διασκεδάσω μὲ τὰς διηγήσεις μου.

Ἀσπὸν τὰ ἄλλα Σάββατον αἱ ἀπαντήσεις μου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου δ.δ.)

1. Αἰγίγριφος.

Εἰς τοῦ βοῦς τὴν κεφαλὴν τὸ πρῶτον θ' ἀπάντησῃ. Τὸ δεύτερον ἐπίση.

Κ' εἰς τῆς Ἀσίας τῆς Μικρᾶς τὰς πόλεις ἂν ζητῆς. Τὸ ὅλον μου θά ἔρῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀγ. Περστεράς.

2. Στοιχειόγυφος.

Ἀπὸ πολὺχρῶμα ποῦλι ἂν κόψῃς τὸ κεφάλι. — Θεὲ τί παρατάλη!

Ἀσιανὸς θά γεννηθῇ

Κ' εἰς ὄλους μας θά φωραθῇ

— Κανείς μὴν ἀμφισβάλῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀγ. Περστεράς.

3. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι δύναμις μεγάλη ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρτίσῃς. Εἰς τὴν κλίτην σου μ' εὐρίσκεις ἂν με ἀναγραμ- [ματίσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδριεῖου Στρατιώτου.

4. Δινηγμα δημηδός. Βοῖζει ἀντ' τῆ θάλασσα καὶ θάλασσα δὲν εἶνε. Ἐχει τὴν τρίχα γουρουνίου, καὶ ὅσες γουρουνί- Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χαλδῶνος.

5. Πρόβλημα.

Ἐρωτηθεὶς τις πῶσας δραχμὰς εἶχεν, ἀπάντη- σεν: Ἐχὼ τῶσας ὥστε, ἀφοῦ τὰς τριπλασιά- σαστε καὶ ἀφαιρέσετε 6, διπλασιάσαστε τὸ ὑπόλοι- πον καὶ ἀφαιρέσετε πάλιν 6, δὲν θά ἔχω οὔτε λεπτόν.— Πῶσας δραχμὰς εἶχε;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βλαδμηέρου τοῦ Μονομάχου.

6. Φύρσην—μύρσην.

Σὴμ λήθηε ἡ σισκόπιδε καὶ νάπλε ἡ ἀλεχὴ Ἐμ' νε ρωναῖο γόδρο οὐπ πᾶμ λιηροῖ ραχᾶ. Δὲν ἐμ' τὸ θέμνυδ σπρ ὅτ ἀντετραλλυρὶ Σὴμ ρέφει ὅτ βιλίθον σπρ πασιμυροφᾶ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δουρικλινοῦ Ἰδρυμέντου.

7--11. Μαγεικὸν γράμμα.

Δι' ἀνοικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος τῶν κά- τοπθ λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις.

Τάξες, πέρας, ἀδρός, αἰρῶ, ὄπλη.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρμαῖου Ἰηλάντου.

12.—14. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

Α') Εἰς τοὺς φίλους σου συμβούλευε ὅχι δσα τοὺς εὐχαριστοῦν, ἀλλ' ὅσα τοὺς ὀφελοῦν.

Β') Τὰ ποιεῖα δὲν πρέπει νά φυλάττωσι μυστικά ἀπὸ τοὺς γονεῖς των.

Γ') Ὅστις ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτοῦ τὸν γίνεταί γε- λῶτος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κομικῶ Ἀριστοφάνου.

15. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσοῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξε- ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν τριάνοντα ρήνων.

1, Μήτηρ ἀρχαίου ἥρωος. 2, Ἀρχαία βασι- λισσα. 3, Ἐξ τῶν Κενταύρων. 4, Στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. 5, Νῆσος τοῦ Αἰ- γαίου Πελάγους. 6, Στωικὸς φιλόσοφος. 7, Θεὰ. 8, Νῆσος τῆς Τουρκίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀδριεῖας Ἀυγαρίας.

16. Γρίφος.

Mo N νυννν
x' ————— νυννν
N Mo νυννν

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀγ. Περστεράς.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΙΕΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἐκάστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιστορήματός του καὶ τῆς ἄλλης τοικίλης ἔλκε ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἐκτακτος ὄλωε εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μὲρρωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ πε- ριοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νά προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τό- στον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἤτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὅλω δηλαδή 21 τόμοι, πωλοῦ- μενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νά ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νά σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώ- των, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἡγο- ράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλά- σεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ

διαστήματος θά ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρε- χόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ὅ αἱ ὀλίγαι φυλακτώ- μεναί ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θά πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νά πέμπωσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτε- ρικῷ πέμπωσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράγκων χρυσὸν ἐν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτωσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρο- νονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλ- λαγματικῶν ἐντὸς συστημένῃς ἐπιταγῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. — Οἱ ἀλλόσποντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νά γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναπο- στέλλοντας τὴν καλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα- τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταβίνας.

Παραπομπὴ περὶ τῆς λήψεως φύλλων γυμνασίου μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτον.